

0625 – 25. juni

Han som gir dere Ånden ... gjør han det gjennom lovens gjerninger, eller gjennom troens forkynnelse? Gal 3: 5.

Mange taler, tenker og drømmer om helliggjørelsen og om Ånden, men vet ikke hva som er Den Hellige Ånds verk. Det hele er bare som en drøm og en anelse, ingen klar realitet for dem.

Men Skriften taler klart om hva som er Åndens verk. Paulus sier: «Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet» osv. Åndens første frukt er altså kjærligheten. Og kjærligheten er da også den eneste rette kilde som all helliggjørelse og alle gode gjerninger strømmer ut fra. Derfor bør vi nå undersøke hvordan vi får kjærligheten.

Kan en på noen måte gjennom innsats, alvor, bud, lover, kamp og strid tilkjempe seg kjærlighet? Er det ikke en allmenn regel at kjærligheten kan ingen kommandere? Det jeg elsker, det elsker jeg, selv om så Gud forbyr det.

Hvordan skal jeg da få kjærligheten til Gud? Kristus forklarer dette i Luk 7. Han sier at denne kjærligheten skapes bare ved at Gud forlater syndene dine, og du mottar denne store Guds barmhjertighet. «Den som mye er tilgitt, elsker mye. Men den som har fått lite tilgitt, den elsker lite». «En mann hadde to skyldnere. Den ene skyldte ham fem hundre denarer og den andre femti. Og da de ikke hadde noe å betale tilbake med, ettergav han begge to gjelden. Si meg da; hvem av dem vil elske ham mest?»

Fariseeren Simon erkjente selv at den som hadde fått mest ettergitt, ville elske mer. Men Jesus gjør denne tilføyelsen: «Du, Simon, er så religiøs at du ikke, som de andre fariseerne, forkaster meg. Du innbyr meg til og med til bords hos deg. Men denne kvinnen, en stor synderinne, hun vasket føttene mine med kjærlighetens tårer. Hun tørket dem med håret sitt og holder ikke opp med å kysse føttene mine. Du, derimot, gav meg ikke noe kyss, og heller ikke noe vann til føttene mine.

Selv om hun er en stor synderinne, og du gjerne vil være et hellig Guds barn, er det likevel henne som har Ånden, og ikke du. Hun har Åndens frukter, og du bare lovens gjerninger. Hun er et sant Guds barn, og du er et uekte barn. Kort sagt; den som mye er tilgitt, elsker mye. Dette er den eneste måten kjærligheten kan tennes på i Adams barn; at jeg forlater dem alt de har gjort. Da elsker de meg».

Dette er Åndens budskap i Jesu tale om hvordan kjærligheten skapes. På samme måte skjer det med de andre Åndens frukter. Apostelen nevnte videre glede og fred. Er det vel mulig å oppnå noen glede og fred, så en blir virkelig glad, gjennom lover, bud og tvang? Nei, gleden i Gud, gleden i Frelseren kan ingen menneske tiltvinge seg. En virkelig fred i Gud, hjertets indre mildhet, eller de andre Åndens frukter, er det ikke noe menneske gitt å ta til seg.

Alt det som er et Åndens verk fås aldri på annen måte enn at jeg, som en synder, og mens jeg ennå ikke er blitt hellig, blir benådet og blir omskapt gjennom Kristi kjærlighet, over hans tilgivende miskunnhet. På samme måte som dette omskapte synderinnen. Først da skapes kjærligheten og andre Åndens frukter i meg.

Men her tenker mange slik: «Selvsagt tror jeg på Kristus, – hvem tror ikke på ham? Jo, troen er der nok. Det mangler nok heller noe med livet!» Men disse beviser bare med denne talemåten at de ikke vet hva troen på Kristus egentlig er.

De tror at de tror på Kristus, bare de tror det er sant alt det som står skrevet om Kristus. Ja, de anser også alt det han har gjort for oss, som nødvendig og fullbrakt. Og at alt dermed er ordnet, og ikke lenger noe de behøver tenke på.

Men all deres oppmerksomhet er tvert imot rettet mot dem selv. Og dermed har de sin trøst når alt går pent og greit for seg i livet deres. Men når de faller i større synder, da tyr de til anger, bønn og selvransakelse. For gjennom dette å liksom få nåde og fred med Gud.

Men dette er jo helt åpenbart bare en hjertets tro på seg selv, selv om ens bekjennelse forstandsmessig kan stemme med Ordet.

Den som virkelig tror på Kristus, han har hele sin sjels oppmerksomhet rettet mot ham. All hans glede bygger på Kristus. Ser på ham og har all sin trøst i ham.

For en rett kristen er kommet til kort både meg seg selv og all sin egen innsats. Har lært å se det som søppel og skrap for nå å ha alt, hele sitt liv, i Kristus. Ja, virkelig alt, både sin rettferdighet og helliggjørelse.

Et slikt menneske bekjenner da: Selvsagt kommer også disse tankene til meg; at jeg burde arbeide mer selv, og ikke bare tro så mye. Ja, jeg er ofte redd for at jeg tror for mye. At jeg nok igjen heller burde inn under loven, for å bli mer alvorlig, og dermed også en bedre kristen.

Men når jeg så på ny husker på min tidligere erfaring, så stadfester den bare det Skriften sier. For så lenge jeg bare drev på med lovens gjerninger, var jeg i mitt hjertes dyp helt kald overfor Gud. Hadde ingen indre lyst eller kjærlighet til ham og hans vilje. Samtidig ble jeg også bare fortsatt en slave under visse synder, mens en fortærende uro fortsatte å gnage innvortes.

Når jeg derimot lærte å kjenne Frelseren, og kunne tro på hans nåde og løfte om syndenes forlatelse. Da fikk jeg straks en helt ny lyst og kraft til det gode. En varm ånd, en kjærlighet og lyst som gjorde alt så lett. Det som før hadde vært så tungt for meg, gikk nå liksom av seg selv.

Og alt dette gjentar seg fremdeles: Når jeg fanges i lovsinn, blir jeg kald og svak. Men når jeg har freden i Kristus, får jeg en ny lyst og kraft til det gode.

Dette er en kristens erfaring. Og denne erfaringen stemmer med Skriften. Et kristenliv og en ånd som ikke er skapt på samme måte som Skriften lærer, er ikke et sant kristenliv og en sann ånd.